

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Moșincă
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cio.
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

1

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889
ISSN-L 2734 -6889

Doar un simplu nume, pe un stat de plată

Col. r. Dr. Ion PETRESCU

Terminarea misiunii forței expediționare românești, în Afganistan, încheie o etapă de evoluție postdecembristă a Armatei României.

Sigur că, în dinamica actuală a mediului militar mioritic, atenția celor care au optat pentru cariera armelor este îndreptată spre prioritățile prezentului, cum ar fi începerea, marți, 4.05.2020, a exercițiilor purtând numele de cod DACIA 21 LIVEX.

Conform datelor oficiale, o șeptime din efectivele actuale ale Forțelor Armate Române - acestea fiind în prezent de circa 70.000 de militari -, respectiv 10.000 de profesioniști autohtoni ai armelor și 5000 de militari din 17 state aliante și partenere se vor antrena în comun, până la jumătatea lunii următoare, în poligoane și alte arealuri militare, pentru executarea unei operații de apărare.

Chestiunea care se pune este că acțiunile de luptă ce se vor desfășura sub cupola DACIA 21 LIVEX nu au nimic în comun cu misiunile îndeplinite de batalioanele rulate în Afganistan și Irak, care au acționat pentru menținerea unui climat de securitate, în state aflate în permanent pericol de a fi puternic afectate de noi războaie civile.

Este momentul în care povestea cu generalii cu epoleți aurii de fire de nisip din deșert ia sfârșit.

Misiunile de patrulare, gen poliție militară, derulate pe tărâmul afgan și pe cel irakian, nu mai au vreo relevanță pentru ceea ce înseamnă acum pregătirea pentru apărarea țării împotriva unui adversar capabil să realizeze surprinderea strategică, să aibă superioritatea numerică și tehnologică în aer, pe mare și la sol, vizând cu parașutări masive ocuparea reședințelor de județ, în decurs de câteva ore.

Este nobilă intenția de a testa și confirma capacitatea Armatei României de a-și angaja capacitățile în operații defensive, numai că - poate unii au uitat, intenționat sau nu - deși o lege adoptată de legislativul de la București permite ridicarea efectivelor militare la nivelul de 120.000 de oameni - adică o treime din numărul de purtători de uniforme militare în 1989 - nu s-a făcut nimic în această privință.

În schimb, Polonia nu a avut niciun complex de inferioritate în demersul de mărire a numărului de militari din armata sa, care are acum 140.000 de apărători ai statului polonez, în granițele sale actuale.

Este bine că există o structură de comandament multinațional și una de divizie - mai degrabă de protocol, decât pentru coagularea aliaților pe câmpul de instrucție - dar niciuna dintre acestea nu au unități de luptă în subordine.

Doar știți legenda cu ... regele este gol.

Acum, mai nou, a apărut povestea cu disponibilitatea permanentă a structurilor Alianței și a partenerului strategic american de a disloca rapid în țara noastră efective credibile, pentru realizarea apărării în fața oricărui agresor.

Formulare bună de CNN, dar în primele 48 de ore, cel puțin, cei 70.000 de militari români nu pot conta decât pe sprijinul americanilor existenți pe aeroporturile de la Mihail Kogălniceanu și Câmpia Turzii, atâția câți vor fi în momentul surprinderii strategice.

Uneori sunt câteva mii.

Interesantă precizarea organizatorilor că pe timpul exercițiilor cu numele de cod DACIA 21 LIVEX va fi verificat și modul de realizare a sprijinului acordat de țara noastră, pentru trupele și echipamentele tehnice de luptă care tranzitează teritoriul național.

Spre un areal geopolitic teoretic necunoscut?

Întrebare retorică.

Bilă albă merită totuși accentul pus pe deplasări și exerciții tactice cu și fără trageri de luptă, trageri cu bombe de aviație, parașutări, forțări ale cursurilor de apă, comunicații criptate, coordonare a tranzitului prin puncte aeriene, navale și terestre de trecere a frontierei, precum și activități cu specific medical.

Vom vedea dacă tranzitul amintit beneficiază acum de facilități inexistente anterior.

Menționam, la începutul acestor rânduri-gânduri, că încheierea misiunii forței expediționare românești, în Afganistan, finalizează o etapă de evoluție postdecembristă a Armatei României.

Care au fost perioadele anterioare?

Când șeful Statului Major al armatei române a fost generalul Dumitru Cioflină - de la 3 mai 1991, la 22 ianuarie 1997 - a început trimiterea de subunități la o serie de exerciții multinaționale, precum Cooperative Nugget 95, un exercițiu multinațional major de menținere a păcii desfășurat în Fort Polk, Louisiana, în SUA.

Ca martor ocular am asistat la clipa în care a poposit și generalul Cioflină uimind pe militarii români cu boneta pe care o purta - o noutate în organismul militar românesc -, atunci când a coborât din elicopterul care l-a adus pe stadionul unde se derula ceremonialul de deschidere a Cooperative Nugget 95, la care participau aproape patru mii de militari americani și europeni.

Ceea ce propuneau atunci americanii, ca instruire zilnică, era total diferit de ceea ce însemna pregătirea în poligoanele de acasă.

Au urmat anii în care armata a fost condusă de generalul Constantin Degeratu, respectiv de la 22 ianuarie 1997 la 15 februarie 2000.

A avut misiunea cea mai grea.

Să reducă efectivele armatei. De ce?

Interlocutorii de la Pentagon insistau ca mărimea forțelor armate trebuie să se încadreze în bugetul acordat de guvernul de la București.

Acum este ușor pentru unii să valseze, cu texte oferite opiniei publice, fără sare și piper, doar pentru a estompa sau uita dificultățile predecesorilor la comanda organismului militar românesc.

Dar unul din multele adevăruri omise cu premeditare este acela că generalul Degeratu a salvat existența Forțelor Navale Române.

Asta pentru că o soluție aiurea venită de peste Ocean sugera că dacă acestea vor fi eradicate din organigramă, atunci structura militară rămasă va putea fi finanțată din bugetul apărării.

Generalul român a spus NU acestei aberații.

Și azi, Forțele Navale Române constituie necesara pavază maritimă a României, cu navele și marinarii militari la dispoziție.

Tot în perioada când generalul Degeratu comanda armata țării a avut loc Operațiunea Alba, declanșată pentru restabilirea ordinii în Albania.

Acolo a participat și contingentul românesc condus de regretatul general Ioan Sorin.

Militarii români făceau parte din forța multinațională de 7.265 de militari, din care peste 50% erau italieni.

Acolo s-a deplasat generalul Degeratu cu elicopterul și la coborârea din acesta, spre surpriza celor aliniați să îi dea onorul, purta casca în mână, semn nu numai de temeritate, dar și de încurajare a militarilor noștri că se vor întoarce teferi acasă, ceea ce s-a întâmplat.

Departate de a fi exercițiu bazat pe un scenariu fictiv, Operațiunea Alba a pus la grea încercare calmul militarilor români, care au depășit cu bine ambuscadele organizate, dar ratate, de infractorii albanezi, dotați cu arme din depozitele vandalizate ale fostei armate socialiste din Albania.

Devenise clar că forța expediționară românească avea nevoie de un concept adaptat misiunilor la care partenerii ne solicitau, de o dotare aparte, de o instruire pe măsura specificului fiecărui teatru de război.

Obiectiv privind lucrurile, nu poate fi omisă perioada în care generalul Mircea Chelaru a condus Statul Major al armatei noastre, de la 15 februarie la 31 octombrie 2000.

El a fost primit cu înalte onoruri militare la Pentagon, unde nu s-a dus să ia notițe, ci să prezinte un punct de vedere, care a invitat serios la reflecție pe interlocutorii săi, cu privire la realitățile militare ale aceluia moment, din regiunea Mării Negre.

Rostirea unor adevăruri care incomodau pe unii oficiali ai acelei clipe a generat plecarea sa, dar, din perspectiva celor două decenii care au trecut, pericolele indicate atunci de șeful armatei sunt și azi perceptibile, de cine mai ține la integritatea teritorială a țării noastre.

A urmat perioada în care armata țării a fost condusă, cu o mână de fier, de generalul Mihail Popescu, de la 31 octombrie 2000, la 25 octombrie 2004.

Puțini știu că acesta a atras atenția aliaților când fiind primit de cel ce conducea forțele aliate din Europa, a fost deranjat de pasivitatea cu care generalul aflat la birou îi asculta intențiile de reformare a organismului militar românesc.

Atunci, generalul Popescu i-a spus franc interlocutorului său, că dacă el nu își îndeplinește cele propuse, își va da demisia din fruntea Statului Major General.

Afirmația aceasta l-a sculat dintre morți, vorba vine, pe cel ce îl ascultase fără nici cel mai mic interes și a ordonat să se organizeze o masă aparte, la care să vină generalii aliați cu care conluera la comandamentul multinațional.

În fața tuturor, interlocutorul generalului Popescu a recunoscut - confirmă generalul Iordache Olaru, care a fost prezent la întrevvedere - că în toată cariera sa nu a mai întâlnit o asemenea determinare la conducătorul de facto al unei armate prietene, precum aceea a României.

Și acum vine momentul pentru care am scris cele de mai sus.

Mă apucă râsul și mila când o serie de foști oficiali civili, ai perioadei 2000-2004, ca și unii purtători de uniforme militare, pe atunci aflați în garnizoane de provincie, vor să își atribuie merite false, legate de intrarea României în NATO.

Adevărul gol-goluț este că fiind în biroul său, de la Statul Major General, generalul Mihail Popescu a fost sunat de la Mons, unde se află și azi Comandamentul Suprem al Forțelor Aliate din Europa.

Pe această linie, strict militară, i s-a spus că România va avea garantată intrarea în NATO dacă trimite un batalion în Afganistan.

Disciplinat, generalul Popescu l-a informat pe ministrul apărării de atunci, Ioan Mircea Pașcu, cu ocazia prezenței lor la Otopeni, unde îl așteptau pe președintele României, Ion Iliescu.

La sosirea acestuia, ministrul apărării l-a informat de solicitarea venită de la Mons.

Președintele țării s-a întors spre generalul Mihail Popescu și l-a întrebat:

- Suntem în stare de așa ceva?

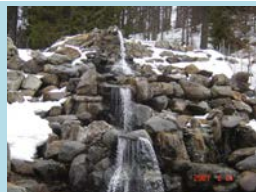
- Da, Domnule Președinte.

- Atunci faceți pregătirile cuvenite.

Așa a obținut România cecul în alb al intrării în NATO.

Acum este o altă etapă.

Acea a revenirii de la fierbintele nisip al deșertului, la glia străbună, care, înainte de toate, va trebui apărată de armata română.

Și aici, cei care conduc azi diferite eșaloane militare ar trebui să aleagă.

Fie să accepte ineptii teatrale, precum aceea în care un fost ministru al apărării, un ex-ambasador american și cine era atunci la comanda armatei erau băgați în formație de adunare (!!!) de un general american - situație imposibilă pe vremea generalilor Degeratu, Chelaru, Popescu și Bădălan -, fie să cultive diferența profesională specifică.

Altfel, fiecare va fi, cu tot cu epoleții auriți, doar un simplu nume, pe un stat de plată...

Un hâtru spunea că depinde la ce eșalon se află statul de plată.

Nicidecum.

Depinde cât de verticali, realiști și iubitori de țară vor fi cei obișnuiți până mai ieri să facă poliție militară, în Afganistan și Irak.

Armata României, în integritate, nu doar cei 10.000 de militari antrenați acum, trebuie să se întoarcă profesional, cu fața spre defensivă națională reală.

Nu cea mimată pentru fotografi, cameramani și naivi păcăliți de aparențe.

La Statul Major al Apărării este nevoie de esențe. Tari.